

Cselenyák Imre

AMOVEO*(Mezővárosi vulticulus)*

Egész délelőtt törkölyt nyakalt, délutánra olyannak látta a világot, amely már közelített az optimálisan elfogadhatóhoz. Tehát nem eszményi, de kielégítő. Tartott tőle, elpilled, enged a szervezet kényszerének, ledől, elszunnyad. Ezt semmiképp sem szerette volna, megjárta jó néhányszor: a nappali alvás éjjel megbosszulja magát.

Százhatvankettő!

Arra jutott, hogy iszik egy erős kávé, aztán sétálni megy. A konyhában uralkodó rendetlenség ugyan zavarta némiképp, de annyira mégsem, hogy tegyen ellene. Homályosan emlékezett rá, hogy talán ma jön haza az anyja, ez azonban számára inkább a kielégítőbb táplálkozás és pénzforrás ígérését jelentette, mintsem kötelességtudatának feléledését. Rég hozzászokott ő ahhoz, hogy semmit se tegyen anyja kedvére, viszont elvárjon tőle megértést, pénzt, tiszta gatyát. „Harmincnyolc éves vagy, fiam, nem érzed, hogy valami nincs rendben?” – idézte föl az idegesítő kárálást. – „Az isten se látott még ilyet! Igen is, lenne hozzád való asszony, csak te egy balfasz vagy, nem jársz olyan helyekre, ahogy munka után se nagyon! Az én szüleim ebben a korban már unokákkal játszottak! Mire vársz, mondd már meg nekem, drága gyermekem?! Az én kis nyugdíjamból élünk, abból kéregetsz folyton, hát nem szégyelled magad?!”

Megtömté a kotyogót örleménnyel, ráhelyezte a tetejét. Miért kellene szégyellnie magát? Semmiben sem hibás! Az égadta világon semmiben! Meggyújtotta a gázt, fölhelyezte a kis alumínium készüléket. Ne bassza már meg az a... Hát nem összepakolt a cipőgyár! A digók elhúztak a francba! Ezért kellene restellkednie?! És abban ki hibás, hogy ilyen törpe maradt? Mindössze százhatvankét centi?!

A gőzölgő csészével a szobájába osont. Gondolta, belekukkant a tévébe, hátha adnak valami nézhető. Végigpásztázta a csatornákat, sehol semmi jó, taláalomra otthagya valahol. Elkortyolta a feketét, a csészét az éjjeliszekrényre helyezte, ahol társa lett egy üres sörösüvegnek, egy negyed karéj száraz zsíros kenyérnek, egy fél pár koszos zokninak. Végigdőlt a vetetlen ágyon, a képernyő odavonzotta tekintetét, a nar-

rátor hangja bekúszott tudatába. – A férfiak csodálkozni fognak a közvélemény-kutatás eredményén. A megkérdezett nők többsége úgy nyilatkozott, hogy ők egy férfinak leginkább a csípőjét, a tomporát nézik meg. Kedves uraim, hiába erőlködnek tehát, hogy széles vállakat, domború mellkast, hatalmas muszklikat növelesszenek, a nőknél ezek másodlagosak. A nemi szerv mérete pedig szóra sem érdemes. Legyen formás fenekük, azt biztosan értékeli a nők.

– Miket dumál ez! – kiáltott fel, és nagy lendülettel talpra ugrott. – Lófasz a seggedbe, te barom! A szemét csajok először azt nézik meg, milyen magas a hapsi! Mindenütt csak a hazugság!

Ököllel rácsapott a távkapcsolóra, ami azt eredményezte, hogy másik csatornára váltott a kép. Ettől lehiggadt, rendesen kikapcsolta a készüléket. Ismételten tudatosította magában, hogy nem alhat, mert akkor az éjszakát ébren kuksolhatja át, attól pedig tartott, inkább áram alá helyezte az öreg számítógépét.

Az idejétmúlt ketyere – akkor vette, amikor még a cipőgyárban dolgozott – lomhán indult be, s miután elérte üzemből állapotát, úgy zakatolt, mint egy orosz traktor. Mikor lesz neki egy korszerű komputere, amilyen igazság szerint minden embernek kijárna a mai világban? Az internet katasztrófális, akkor működik, amikor kedve tartja. Sokszor órákig nem boldogul vele, s ha végre nagy lomhán elindul, a legváratlanabb pillanatban képes lefagyni. A környéken már senkinek sincs ilyen ócska gépe, szóba hozni sincs pófája mások előtt.

Azonnal sikerül a világhálóra csatlakozni. Micsoda csoda! Először megnézte a levelezési Outlook fiókot, de nem jött számára semmi. Napok óta nem írnak neki, és még az iwiwen sem keresik. Csupán a szokásos személytelen üzenetek: küldd tovább, különben elviszi a szerencsédet, nyerd egy velencei utat, segíts a kislányon, akit csak külföldön tudnak meggyógyítani, s az bizony költséges, a bankszámlaszáma: 91918282 –10020033. Rá kellene gyűjtani. Hanem elfogyott a cigaretája. Ujjai sután kattintgatták az egér gombját, a képernyőn lassacskán kibontakozott a kedvenc oldal, amelyet már három éve rendszeresen látogatott. Ezt a linket véletlenül találta, amikor meguntta Maya Gold weblapját. Kicsit eltért a megszokottól, de igényeit helyel-közzel kielégítette. Erotikus tartalmú rövidfilmek tömkelege: csajok kitérülközve, orális szex, tömény pornó, leszbikus enyelgés, meg ami csak jön... Egyedüli probléma a gép gyenge teljesítménye. A hosszabb klipeket szaggatva, élvezhetetlenül játssza le, ezért a szeme már idejekorán ráállt a kínálati ablakok bal sarkában látható számokra. Ha időtartama

meghaladta a négy percet, rá sem nyitott. Voltak kedvenc rövidfilmjei, amelyeket száznál is többször megnézett. Vagy azért, mert jó dögös benne a maca, vagy mert hatalmasat élveznek a szereplők. Egy rendszeres pornókukkoló valamennyi idő elteltével már rájön a csalásokra, a megjátszott orgazmusra, heróttá lesz a műlihegéstől. Ezen az oldalon akadtak szép számmal amatőr videók, amelyek katartikusabb hatást gyakoroltak rá, mint a profin megrendezett jelenetek, így mostanra szinte kizárólag a műkedvelők felvételeit leste.

Fölugrott, kiszaladt a konyhába, föltépte a hűtőszekrényt. Hol a pálinkásüveg?! Szembesülnie kellett a lehangoló valósággal: az üveg a stelázi mellett szendergett üresen. De talán valamennyi maradhatott benne! Fölkapta, kirántotta dugóját, s a palack nyakát lefelé fordítva igyekezett a szájába csurgatni a maradékot. Valóban jött még belőle néhány csepp, de csak arra volt jó, hogy nyelve éppen üdvözölje a törköly isteni zamatát, gyomra viszont dühösen berzenkedjen, hogy őhozzá semmi sem jut le.

Csak százhatvankettő!

Dühösen tért vissza a komputerhez, megkeresett egy régebbi szpícset, rákattintott. A női szereplő izmos fara még mindig hatott rá, pedig legalább negyvenszer nézte végig a jelenetsort. A pár megy föl a lépcsőn, a pasi elöl, mögötte a csajszi áttetsző nadrágban, gumisegge olyan kerek és ruganyos, hogy bele lehetne rúgni, mint egy labdába. A szobában aztán megválnak ruháiktól, a nő letámadja a fickót, elbíbelődik a farkával, majd egyszerűen eltünteti magában. Ó, az a hibátlan feszes fenék! Gyerünk! Ugrálj, ugrálj, ugrálj!

Gyorsan önkielégített, rádobta magát a vetett ágyra, tagjai elernyedtek. Leragadt a szeme, s mindhiába igyekezett, nem állhatott ellent a szervezetének, aludt egy órát.

Keserű büntudattal ébredt. Kikapcsolta a gépet, céltalanul ténfergett a házban. Jöhetne már az anyja, eleget volt oda, mit képzelt erről a világról... Kibámult az udvarra, átjárta valami ismerős szomorúság, amely szüntelen ugyanazt a kérdést szüli immár húsz éve: ki az a nő, hol az a nő, akit neki rendelt a sors? Üres gyomra összeszorult, hónaljfényű izzadást érzett.

Rá se bagózott a kertre, pedig anyja meghagyta neki, hogy a paprikapalánták ágyását gyomlálja ki. Locsolnia is kellett volna, de tegnap szerencsére esett egy kis eső, az felmentette őt ezen feladat alól. Majd azt füllenti, hogy mindennap locsolt, csak ma felejtette el.

Estefelé tért haza az asszony. Elégedett ábrázattal tette be maga mögött az ajtót, ám a konyhát meglátva mindjárt elszomorodott.

– Látom, megvártál a mosogatással.

– Csak a tegnapi meg a mai edények azok – sündörögte körül az anyját. – Hoztál valami kaját?

– Miért hoztam volna? Nem a boltból jövök! Készíték neked gyorsan valamit.

No, ettől tartott a nagyfiú. Semmi sem volt már a hűtőben, de a spájzból is kiettek tegnapelőtt munkanélküli haverjával az utolsó szál száraz kolbászt.

– Ha lenne miből – dünnyögte.

Az anya letette az utazótáskát, kiegyenesítette a derekát. Hatvanhét éves nyugdíjas parasztasszony. Harmincéves műszálas nadrágot és talán még annál is idősebb blézert viselt. Őszes haja öntörvényű elrendezésben bokrosodott fején. A fésülést ideig-óráig tudták csak megtartani drótszerű szálai, félóra elteltével a feje búbján meg a két halántékánál gombolyag alakult ki, úgy festett, mint Popey felesége. Kezet mosott, megmarkolta a nagykést, befordult a spájzba.

– Hol a kolbász?! – kiáltott ki élesen.

– Megettem!

A nagyfiú annak örült, hogy nem kellett anyja szemébe néznie.

– De mindet?

– Hát jó még az étvágyam.

Az asszony fejcsóválva tért vissza, indult a hűtőszekrény felé. Fia jó előre figyelmeztette.

– Azt is kiettem.

De az asszony saját szemével akart erről meggyőződni. Feltépte a frizsider ajtaját, és látnia kellett, hogy bizony szó szerint úgy van az. Mindössze egy agyonnyomorgatott pirosarany-tubus árválkodott a középső rácson. Az asszony visszacsapta az ajtót, csípőre tett kézzel lépett nagyfia elé.

– Hagytam itthon neked húszezer forintot. Annak elégnek kellett lennie szalámira, kenyérre. Főztem neked egy nagy fazék töltött káposztát. Mit csináltál a pénzzel, Gyuszi?

– Mire elég húszezer? – vonogatta vállát a nagyfiú, és vádlón nézett anyjára.

– Én akár kétheti kosztot kihozok belőle. Csak öt napig voltam oda! A töltött káposztát három napig ehettél! – Az asszony egyre idegesebb lett. – Fogadjunk, semmit se költöttél ennivalóra, csak italra!

- Ne fogadj, mutter, mert elveszted.
- Legalább kenyered van?
- Képzeld, van! – csapott élesen a szóra.
- Hol?

A nagyfiú vehemensen kitérta a gáztűzhely melletti konyhaszekrény ajtaját, s a liszteszacskók közül diadalmasan előrántott egy nejlonba tekert negyed kenyeret.

- Itt van!
- Jól van – enyhült meg az anya. – Akkor szaladj át Icához, kérjél tőle három tojást, majd visszaadom neki szerdán.
- Én aztán nem megyek. Nincs hozzá pófám.
- De a rántotta kéne, mi? – csattant fel az asszony. – A fene essen a kényelmes fajtádba!

A nagyfiú lerakta a kenyeret, s csak állt, mukkot se szólva. Tudta jól, hogy a feddés után anyja úgysis átszalad a szomszédba, hogy gyermeke ne éhezzen. Meg különben is ezek amolyan női dolgok, egy férfi ne menjen kunyerálni. Jól számított, az asszony lemondóan legyintett, aztán durcás képpel távozott. A nagyfiúnak ekkor kísértő gondolata támadt: most kellene belenézni anyja pénztárcájába, nyilván van benne apró. Elvesz belőle valamennyit, azt észre se lehet venni, kitelik belőle néhány fröccs! De valahogy nem vitte rá a lélek, túl józan volt.

Az asszony már vissza is tért, ügyes fogással egy kezében tartott négy tojást, amit kis híján a fiához vágott.

- Mikor locsoltál te, Gyuszi?! – rivallt rá haragosan.
- Pár napja. De tegnap esett az eső. Ma meg minek locsoljak? De megcsinálok, ha akarod.
- Komolyan mondom, az embernek mindentől elveszed a kedvét! – fortyogott a nő, és sietve állt neki a rántotta elkészítésének. – Kérdeztem Icát, nem látott téged, se hogy gyomláltál, se hogy locsoltál volna.
- Hát mert biztos becsukta a szemét, amikor kimentem a kertbe – érvelt a nagyfiú.

– Beszélsz már!... Lát ő mindent! Azt is látta, hogy tegnapelőtt Dezsővel jöttél haza. Miért kell neked ezzel a semmirekellővel barátkoznod? Százszor elmondtam már, hogy nem állom ezt a Dezsőt. Sunyi, és minden rosszba belevisz téged.

- Minden barátomat elmarnád mellőlem, ugye?
- Én? – Az asszony kezében megállt a villa. – Én marom el mellőled a barátaidat?! – A villa tompa végével a tulajdon mellére bökött.
- Hány barátodat martam el eddig mellőled, okosisten?

– Na jól van, csináld már azt a kaját, mert megzápul a tojás.

Evés után erősen megkívánta az italt. Mit lehet tenni, ha ennyire szomjas? A pia egyidős az emberiséggel, minden korban, valamennyi égtájon védelték az emberek a mámorító leveket.

– Adj már kétszáz forintot, nem tudom hová suvasztottam el a pénztárcámat. – S mielőtt még az anyja vércsetojó módjára rátámadt volna, hozzátette: – Van pénzem, ne izgulj, csak aprót kérek, hogy megigyak két fröccsöt!

– Hol, hol a pénzed? Mennyi maradt a húsból, mi? – Az asszony halántékán kidagadt egy ér. – Elverted mind?

– Maradt még, már mondtam.

– Mutasd meg akkor! Mutasd csak meg!

– Miért akarsz engem megalázni? Miért viselkedel velem mindig úgy, mint egy szaros pulyával?

– Hát hogy viselkedjek veled, ha még mindig nem jött meg az eszed, Gyuszi?! – És keserűen belefogott szokásos mondókájába. – El-múltál harmincnégy éves, nem csinálsz az ég egy adta világon semmit! Nincs munkád, mert nem jársz utána. Csak a kifogás, az állandó halogatás! Aki akar, talál munkát! Ne magyarázzál te nekem...

Mialatt mondta, megkereste a ridiküljét, elővette a pénztárcáját, kikotort belőle két vagy három darab pénzérmét és bezúdította a sarkba.

– Nesze! De többet nem kapsz ebben a hónapban, az бүdös úristen!

– Mi vagyok én, kutya? – méltatlankodott a nagyfiú, tettetve a sér-tődöttet, mialatt feszegette belül a boldogság. – Higgadj már le, ki-hallatszik...

– Ne is szólj hozzám!

Gyula vállat vont, akkurátusan leguggolt, mintha őt a pénz nem is érdekelné, és az asztal alatt heverő fémszázásokat nyögve, sóhajtozva fölszedegette. Micsoda öröm! Nem kettő, hanem három darab érmét talált. Vajon az anyja szándékosan vagy véletlenül dobott ki eggyel többet? Egykutya, hallgat róla, nehogy vissza kelljen adnia, hiszen eredetileg is inkább háromszázra lett volna szüksége.

Béla meg Géza támasztotta a pultot, rajtuk kívül egy hűgyszagú öregúr meg egy réveteg tekintetű asszonyság tartózkodott a kocsmában, akik két külön, de egyformán ragacsos asztalnál ücsörögtek.

– Szeva', Gyuszi!

– Helló.

– Éppen rólad beszélünk.

- Ilyen híres vagyok?
- Anyád megjött már?
- Meg.

A raktárból épp kifordult a pultoslány, aki mélabús tekintetével, püffedt, műkörmös mancsával némi szexuális töltetet hozott a lehangelő atmoszférába. Férfi vendégei elérhetetlen magasságokban lévő erotikus szimbólumnak tekintették, Gyula sem volt kivétel.

- Szia, Gyuszi!
- Szia. Sima kisfröccsöt adjál.
- Gyorsítót?
- Azt most nem.

Béla cigarettával kínálta Gézát, az elfogadta, aztán Gyula felé is odartotta a csomagot, noha kelletlenül. Gyula habozott, Béla visszahúzta.

– Mindegy – kapott utána Gyula, és sikeresen zsákmányolt egy szál dohányrudat –, még egy utolsó, aztán leszokom.

– Miért kell neked még egy utolsó? – szájalt rá Béla. – Ha nálad azt jelenti a leszokás, hogy nem vásárolsz többé cigit, akkor az enyém-ből se vegyél.

A pultoslány Gyula elé rakta a poharat, hangosan felnevetett.

– Igaza van Bélának!
– Miért lenne igaza? – vágott sértődött képet Gyula. – Megkínált, nem? Én pedig elfogadtam, nem?

– Nézőpont kérdése – nyelvelt vissza Béla, aztán öngyújtó lángja lobbant, fölizzottak a cigaretták. – Te az én cigimre csak ne filozofálj!

– Mi lesz veletek jövőre? – nézett rájuk egyenként a pultoslány. – Itt bent már nem lesz szabad rágyújtani. Kormányhatározat.

Béla nagyot slukkolt, tüdőre szívta a füstöt, majd a plafon felé fújta.

– Ott rohadjanak meg!

A hűgyszagú öregúr mérgesen fölhogadt.

– Európában mán így megyen! Mi a fasznak az a bagó! Mi is szíjuk, még jobban, mint tik!

– Jogom van az egészségemet rongálni! – fortyant föl Béla. – Hallja, legalább megdögleni legyen jogunk!

– Nincs igazad – szállt szembe vele a pultoslány. – Persze, hogy rongálhatod az egészségedet, de a másét nem! És van már munkád?

– Hol van munka?! Mondjad már meg nekem! Hol van munka, mi?!

– Nincs munka sehhol! – értett vele egyet a másik kettő.

– Parlagon vannak a földek – vont a meg vállát a lány és békülékeny hangon folytatta. – Aki akar dolgozni, megtalálja a munkát.

A három cigarettás lesajnálóan fölnevetett.

– Csak hiszed!

– Túrja a földet az, akinek kutya volt az anyja.

A réveteg tekintetű asszonyosság szavalni kezdett:

Azóta Halál és Csók

Itt élnek bennem vétkezõn:

A Város leánya falura jött

S virágokat gyilkol a mezõn.

A férfiak összenéztek. Cinkosság és megütközés honolt tekintetükben.

– Mit akar, mama? – vonta kérdõre Géza.

– Mit tudtok ti? – bambult maga elé a nõ, senkire se nézve, aztán a választ is megadta: – Semmit!

– Mi volt ez, Anna néni? – vihogott a pultoslány.

– Találjátok ki.

Béla keze a pultra esett.

– Találgasson a faszom!

– Szép, mondhatom... – bölintott Anna néni. – Sokan egy mondatot se tudnak úgy elmondani, hogy ne legyen benne csúnya szó.

– Csúnya szó, hallod, Béla! – röhögött élesen Géza.

– Ez pedig a finomabb oldalam – felelt rá a megkérdezett. – Mit szólna akkor, ha a faszomat az asztalra tenném?

– Béla! – kiáltott rá a pultoslány. – Fejezd be!

– És ha nem?

– Nem kapsz többet inni!

Gyula szomorúan tapasztalta, hogy sehol nincs igazi nyugalom. Otthon az anyja rikácsol, itt meg a barátaik hõzõngenek. Szerencsére Béla hamarosan távozott, s Anna néni drámai hangon elárulta, hogy egy Adyversbõl idézett. Géza tartozása fejében meghívta egy ráadásfröccsre, így még három hosszúlépés meg egy olcsó vodka kijött a háromszázból. Zárórára kellõképp elbódult a feje, na, talán tud majd aludni. Hezitált rajta, hogy kicsit még húzza az idõt, megvárja a pultoslányt, hátha remélhet tõle valamit. Rövid töprengés után azonban rájött, hogy semmi esélye, hiszen törpének született, meg aztán ez a mûkörmös fennhordja az orrát, nem is jó neki a magafajta. Pedig semmivel sincs neki több iskolája, sõt, ha forszírozná az ember, még tán el is restellhetné magát...

Otthon csak lekapkodta a ruháit, gyorsan beugrott az ágyba. El kell aludni, hogy reggel jól kezdõdjön a napja, ne járjon úgy, mint tegnap meg tegnapelõtt. És majdnem sikerült is neki, de odakint felugatott a

szomszéd kutyája. Úgy pattant vissza a valóságba, mintha földobta volna a matrac.

– Hogy rohadjon meg az a dög!...

Pontosan érezte, hogy most már hiába erőlteti. Vérkeringése fölpezsdült, s az élénkségnek egy nemkívánatos, felspannolt állapota vette birtokba tagjait. Ilyenkor felgyülemlenek indulatai, méreggel töltődnek élet-kapillárisai, szíve zakatol, feje lüktet. Az egyetlen orvosság, ha virraszt, és még iszik rá valami alkoholt. A virrasztás kézenfekvő, de ital nincs itthon. Már megint a délutáni alvás üt vissza!

Dühösen megnyomta a tévétávkapcsoló gombját. Teniszt közvetítették, Francesca Schiavone játszott Venus Williamsszel. Térfelet cserélve épp egymás mellett haladtak el: a színes bőrű lány legalább két fejjel volt magasabb az olasznál. Hány centi lehet ez a Schiavone, tette föl magának Gyula a kérdést. Talán el sem éri a százhatvankettőt!

Járt, pattogott a sárga teniszlabda, Schiavone minden ütését durva, férfias nyögéssel kísérte, és rettenetesen küzdött gladiátor termetű riválisa ellen. Williams valamivel kisebb erőbedobással játszott, de lassan mégis az olasz fölé kerekedett. A pubertás korú labdaszedő magasabb volt, mint Schiavone, ezen gonoszmod elmosolyodott. Egy kis elégtétel, halvány öröm, talán meg sem tudná indokolni, miért. Hiába nyert tavaly Grand Slam-tornát ez a szárazkóró Schiavone, mégsem cserélne vele. Szegény pára a női nem szégyene, arca egy vásott nápolyi utcakölyöké, semmi mell, vékony, fekete múmialábak. Meg se dugná, nincs az a pénz, bár most jól jönne az a pénz, akármennyi is, egy ötszázas... Abból tudna az éjjel-nappaliban venni egy liter almabort. Az már épp en elég lenne ahhoz, hogy el tudjon aludni.

Arra gondolt, hogy az anyja pénztárcájában szendereg még néhány darab pénzermécske. Talán megvan ötszáz. A szándék kicsit a gyomrába facsarodott, de szomja most már nőttön-nőtt. Máskor is megcsinálta, az ezért kijáró szitkokokat pedig meg lehet szokni. Az éj közepén csendesen öltözni kezdett, szentül megfogadva, hogy most utoljára még megteszi, aztán holnap tényleg tartózkodik a nappali alvástól, és az egész életét átalakítja.

Lopakodás közben belényilallt a tudat, hogy munka után is mennie kéne! S emiatt fájts is belül valami, de aztán elvetette a sajtó gondolatot: most egyelőre elég, ha csak egy dologra figyel.

Irodalmi Jelen, 2015/6.